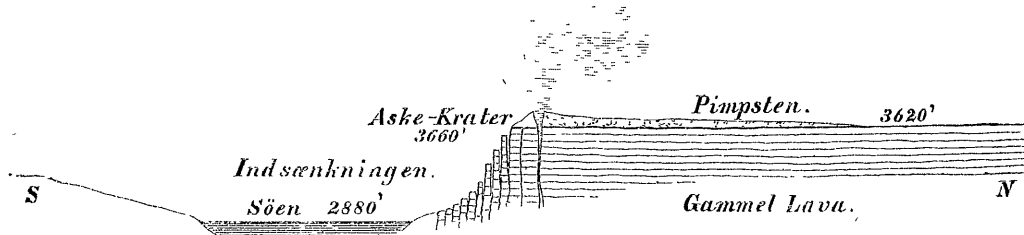

samme. Man kunde derfor kun med stor Forsigtighed nærme sig tæt til Kraterranden, hvilket skete paa den Maade, at den ene af os havde fæstet om Livet et stærkt Loug, som holdtes af den anden i større Afstand for at forhindre, at vi styrte ned i Krateret, hvis der skulde foregaa et Skred. Paa denne Maade lykkedes det os at se Bunden af Kratersvælget, naar et stærkere Vindstød drev Dampene et Dieblit bort fra Vindsiden. Dybden var omtrent 150 Fod i dette 300 Fod vide Krater, som var fyldt af tætte Vanddamp, der brøde frem af en Mængde Kanaler nede i Bunden. Den aldeles overdøvende Lyd, som Dampen frembragte derne, kan nærmest sammenlignes med den, der fremkommer, naar et Lokomotiv blæses ud, og man kunde deraf slutte sig til det betydelige Tryk, Vanddampene maatte have i Udstrømningsåbningerne. Derimod førte de nu ikke længere faste Stoffer med sig fra Dybet, men udfæstede nok paany de nedfærdne Slammasser, og hvor kraftig end Dampfstrømmens mekaniske Virkning var, da vi iagttog den, maa den dog regnes for Intet i Sammenligning med tidligere, da den fæstede de store Pimpstensblokke saa høit i Veiret, at de kunde slænges henved $\frac{1}{4}$ Mil bort.

Umiddelbart Syd for dette Krater var der foregaaet en betydelig Indsænkning efter en Linie fra N. til S, hvis nordvestlige Rand sees angivet paa Kortet som en buet Linie, og det sænkede Parti laa nu 740 Fod under Askia Sletten. At det i det Mindste for den nordvestlige Dels Vedkommende er sket under de i 1875 forefaldne Eruptioner, fremgik blandt Andet tydelig af den aldeles friske Brudflade, som Klippevæggen fremviste, og af en Mængde dybe Spalter (Gjauer). De derved løsnede Rader af Klippemasser stode nu terrasserformigt, den ene lavere end den anden, helt ned til Indsænkningens Bund, hvilket er antydet paa høstaaende Profil af Vulkanens nærmeste Omgivelser.

Man har her et udmærket Indblik i Askias Dannelseshistorie, idet de omtalte lodrette Brudflader vise, hvilken Mangfoldighed af Lavastrømme der maa være afleiret i Askias kjedelformige Dal, den ene ovenpaa den anden, og hvortil jeg ogsaa sigtede i denne min Indberetning Pag 4. Grændsen mellem Lavastrømmene dannes af rød slaggeagtig Lava, der engang i Liden har dannet Overfladen af den underliggende Lavamasse, og jeg tvivler meget om, at man nogetsteds paa Island med Undtagelse af Almannagjau, hvor dog Forholdene langtfra ere saa tydelige, vil kunne finde et saa instruktivt og storartet Profil som dette. Det har en overordentlig Interesse ved den slaaende Lighed, disse vulkaniske Afleiringer have med de paa Island saa udbredte Bjergdannelser af Basalt og Dolerit, som enkelte Geognoster have villet frakende en plutonisk Oprindelse. Havde de havt Leilighed til at se dette Profil, vilde de sikkert have forandret deres Anskuelse herom.

Midt i Indsænkningen findes en Sø, der er næsten cirkelrund og omtrent 4000 Fod bred, med lysgrønt Vand, hvis Temperatur var 22°C . Paa Overfladen af Vandet drev hele Flaader af store Pimpstensstykker, der sattes i Bevægelse af Vinden og Bølgeflaget, og frembragte derved en eiendommelig hyincende Lyd, idet de enkelte Stykker skubede mod hinanden. Pimpstensmassen maa derved formindskes Dag for Dag, og hvad der i Sommer var tilbage, kan kun have været en lille Brøddel af, hvad der kort efter Udbrudet har dækket hele Søen og aldeles skjult dens Vandmasse. Intet tydede paa, at der i selve Søen var foregaaet noget vulkanisk Udbrud ved denne Leilighed.

Omtrent $1\frac{1}{2}$ Fjerdingvei fra det første og nordligste Krater fandtes i den inderste Del af det sydøstlige Hjørne af Askia alle de andre Kratere i et samlet Parti. Paa Grund af at flere Krateraabninger kun vare lidet fjernede fra hinanden, havde de ikke kunnet bevare den egentlige Kraterform saa godt som det nordlige Krater. De havde da en fælles Tragt med temmelig aflang og uregelmæssig Kraterrand, og henimod Indsænkningen udgik der-